

STRABISMUS

„Hiába akartam hasonlítani rájuk”
(Végel László: Egy makró...)

(...)

Mindig a Bacchusba megyek, a tejpincac mellé, ott a legolcsóbb a Napoleon. Veszek három, vagy ilyenkor, ha bátrabb napom van, akár négy üveggel is, és nekiindulok anyám piros csopperjával a kelebiai útnak, át a Kelebia-Tompa határon, egészen a Határdiszkontig. Mielőtt a határsávra kanyarodom, bebiciklizem az erdőbe, ahol félméteres hóban félmeztelenre vetkőzöm és két konyakot a hasamra, egyet meg a combomra szelotépezek. Ez általában beválik, csak kurvára fáj, amikor szedem le, hirtelen kell tépni, akkor nem annyira, de így is szinte csillagokat látok. Mindenesetre megéri az egész hercehurca, mert ettől jobb kereset számításba sem jöhet, apámék se kapnak fizetést már egy ideje, azzal meg a faszom tele lett, hogy az Ernőékhez járjak enni, a faterja szakács, kint Palicson. Nem is értem, hogy dolgozik még a Kisvendéglő, a központban sorra zártak be az éttermek, csak a Lipa maradt meg néhány pljeszkás.

(...)

Felveszem a zöld, másodkézből vásárolt kardigánom, a szakállam kellőképpen megfelelő, a pipa is kéznél van. Felteszem Bowie *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* című albumát, s amíg forog, útnak indítok néhány morzsányi csokit, majd egy szempillantás után a Népkörnél

kötök ki, ahol épp valami batyubálás mulatozás folyik. Inkább sétálok még kicsit körbe-körbe, szitál az eső, egyszer csak arra vagyok figyelmes, hogy faszául el tudom görbíteni a kezemben lévő esernyőt a gondolataimmal. Beszarás, gondolom. Erre rögtön eszembe jut, hogy ez csak a hasis lehet, de muszáj hinned a szememnek. *Pa neverovatno!* Látom, hogy a színházás dobos Laci ül a szerkó mögött, nyomja, mint az állat, valami petróleumlámpa-szerű szart. Ő volt az, aki feldobott a dobos Robinál a zsinagógás eset után. Nem értem, de ettől valahogy felbátorodom. Azon kapom magam, hogy magyarázva, vagy inkább magyarázkodva beszélek valami fizikatanárhoz, meg a feleségével flörtölök, akit végül meg is forgatok a parketten, a fizikatanár nem hajlandó dülöngélni. Látszik rajta, hogy unja magát. De aztán nagyon meg akar győzni valami életre vetíthető, gyakorlatias egyenletekről, szerintem csak simán féltékeny, én meg kezdem unni magam. Úgy érzem, józanodom, áttérek a fehérborra, fogok néhány pogácsát és tömöm magamba, a fizikatanárnak az esernyőhajlításos sztorimat kezdem ecsetelni, vajon a tudat képes-e hatni a fizikára, meg ilyen szarságok. Lelépek. Szerencsétlenségemre hazafelé beesz a fene valami ismeretlen házibuliba. Beülök egy fotelbe, aztán bele is ragadok, mikor tisztul a kép és ráeszmélek, hogy körülöttem egy csomó dizelás meg ultraszexi picsa technózik. Nem díjazzák a kardigános fejemet, azt se hagyják, hogy kikortyoljam az utolsó csöpp töményt a poharamból. Sikerülhet elég bágyadt képet vágnom, hogy ne az ablakon távozzak, megúszom annyival, hogy a kardigán jobb oldali hónalján felhasad. Másra aznapról már nem emlékszem.

(...)

Sokszor, amikor teljesen le voltunk égve, valami ultraszar pálinkát ittunk, az összedobott apróból vettük a Rodicban, amitől Kornél annyira begurult, hogy teljesen elvesztette az esztét, minden ok nélkül nekiment ilyenkor valakinek és bevverte a koponyáját. Én nemrég ismertem meg, de hallottam már róla. Streetfighter-versenyt is nyert Magyarországon. Itt a társaságban mindenki fasza

gyereknek tartja, de csak azért-e, mert félnek tőle, azt nem tudom. Nem is közlöm vele az eszme-futtatásom, féltem a koponyám. Emir az egyetlen, aki baszogatni meri, látszik, hogy Kornélnak kellemetlen, de jót tesz az imidzsének, amikor úgy tesz, mintha tisztelné ezért Emirt. Kornél csempészkedett is egy ideig, de lefülelték, bedutyizták, azt mondja, azóta nem űzi a szakmát, viszont van ez a hülyesége, hogy néha bebaszva lesben áll valamelyik mellékutcában és csak úgy elkap valakit, megáll az eszem, azt mondja, ettől mindig megnyugszik pár napra.

(...)

Másfél év után annyira unom a kollégiumot, hogy elkezdek olyan arcokkal is barátkozni, akikben eddig semmi különösöt nem láttam, sőt olyanokkal is, akik már többször lettek közröhej tárgyai. Így kerülök el egy egyetemi buliba Skodával. Skoda Skoda-buzi, mindent az a kibaszott piszkos narancssárga Favorit jelent számára, télen egyes alkatrészeit felhossa a szobába, mert állítólag nem tesz jót nekik a mínusz fok, az ágya fölött meg saját kezűleg rajzolt Feliciák virítanak. Az egyetemi buli belépős, de a belépővel tombolajegy is jár, hamar kiderül, hogy a szerencsés egy kurvát vihet haza. Legalábbis kurvának néz ki mindkét csaj, akik egyórás leszb-showt nyomnak valami ütött-kopott barna kanapén a színpadon, az egyetemisták, meg mi néhányan, kis suttyó, összeesküvő középiskolások ott nyáladzunk közben a sörösüvegeink fölött. De vannak olyanok is, akik semmitől sem félnek, és kellő mámorban úszva előrefurakodnak, hogy testnedvet cseréljenek valamelyik színpad szélére guggoló csajjal. Skoda annyira kiüti magát, hogy gyalog kell hazamennünk az Uránvárosból, a város egyik végéből a másikba. Hajtani nem bír, busz nem jár már, taxira meg nincs pénzünk. Még jó, hogy nem a mi belépőnk mellé kapott számokat húzták ki a tombolán.

(...)

Van egy újvidéki fotós csaj. Sokat foglalkozik ilyen '90-es évek témákkal, Jugoszlávia felbomlásával meg a háborúk utórezgéseivel.

Annyira bejött a csaj, annyira beleszerettem, hogy egyszer képes voltam fényképezőgépes gatyát venni az Extreme Intimóban, mielőtt vele találkoztam. A vége az lett, hogy annyira izgultam, hogy már délután jól bebasztam a Gusanban valami újvidéki meg belgrádi értelmiségiekkel, még imádkoztak is értem, vagy csak megkértem őket rá, hogy ne égne annyira a pofám így seggrészezen Andrea előtt, hogy így szerelmes meg úgy szerelmes vagyok. Mégis elég bátorság volt bennem ahhoz, hogy hülyét csináljak magamból. A Szabadka felé tartó vonaton ébredtem arra, hogy bökdös a kalauz, a zakóm zsebében meg ott volt a jegy. Na, mindegy, van ez a sorozata, a *Strabismus*, ahol a kancsalságot egész Szerbia nagy metaforájává tágítja, az egészet onnan eredezteti, hogy hosszadalmas névváltoztatás meg útlevelecsere után, Szerbia megkezdte az új biometrikus útlevelek kiadását, amelyek nem viselték többet a *Jugoszláv Szövetségi Köztársaság* elnevezést. Hanem úgy, ahogy vannak, megfelelnek az Európai Unió biztonsági előírásainak, s így elősegítik Szerbiát abban, hogy uniós tagjelöltté váljon. És itt jön a csavar, mert az új biometrikus útlevelek portréfotóin a strabismus az, ami teljes mértékben szembetűnő. Egy speciális fotózási eljárás miatt, ezeken az útleveleken mindenki kancsal. Andrea szerint Szerbiában ez nemcsak orvosi probléma, hanem társadalmi jelenség is, az egész nemzet karaktere lett, és ez a kibaszott nemzet állandóan két különböző nézet vagy ideológia között létezik, a világ többi nemzetéhez való viszonya állandó kételkedéssel van átitatva. Az ország figyelme állandóan a hatalomért folyó harcra irányul, ahol a politikai rezsimek fejvesztve váltakoznak. Sikertelenül próbáljuk kiélesíteni a kollektív látásunkat. Nem választunk oldalt, nem mondunk le semmiről, egyszerre mindent és semmit sem akarunk. És akkor ebben a helyzetben, nagy határozatlanságunk közepette szépen lassan kialakult a kettős látás. Lehet, hogy a kancsalság egyike azoknak a feltételeknek, amelyek lehetővé teszik, hogy vízummentesen utazhassunk Európába. Beszarás a csaj. Meg ilyenek.